

1 Tim 2,1-4 Predvsem te torej prosim: **prosite, molite, posredujte in se zahvaljujte za vse ljudi, za kralje in za vse oblastnike**, da bomo lahko živeli v vsej pobožnosti in vsem dostojanstvu, mirno in tiho. To je namreč dobro in po volji Bogu, našemu odrešeniku, ki hoče, da bi se vsi ljudje rešili in prišli do spoznanja resnice.

Oznanilo: Na skavtski poti smo zato, ker nas je Bog poklical, da mu služimo na ta način. Središče našega življenja je **iskanje in izpolnjevanje Božje volje**. Naša posebna poklicanost je skrb za ohranjanje lepote naše čudovite dežele in prizadevanje za graditev pravične družbe v naši domovini.

IZHODIŠČA

Letos v mesecu juniju živimo:

- Izvolitev **nove slovenske vlade** (4 junij 2026)– ki je za mnoge vlada upanja...;
- **Spravno slovesnost** v Kočevskem Rogu – na kateri že leta aktivno sodelujemo tudi odrasli skavti/nje;
- Državni praznik **Dan državnosti** - Dan državnosti praznujemo v spomin na 25. junij 1991, ko je slovenski parlament sprejel Deklaracijo o neodvisnosti in Temeljno ustavno listino o samostojnosti in neodvisnosti Slovenije, s čimer je Slovenija formalno postala suverena država in prekinila državnopravne vezi z Jugoslavijo.;
- ...

Kako primerne vsebine za razmislek o delu naše obljube »služiti Bogu in domovini«!

BOŽJA BESEDA

Mt 5,43-48 »Slišali ste, da je bilo rečeno: Ljubi svojega bližnjega in sovraži svojega sovražnika. Jaz pa vam pravim: Ljubite svoje sovražnike in molite za tiste, ki vas preganjajo, da boste postali sinovi svojega Očeta, ki je v nebesih. On namreč daje svojemu soncu, da vzhaja nad hudobnimi in dobrimi, ter pošilja dež pravičnim in krivičnim. Če namreč ljubite tiste, ki ljubijo vas, kakšno plačilo vas čaka? Mar tega ne delajo tudi cestnarji? In če pozdravljate le svoje brate, kaj delate posebnega? Mar tega ne delajo tudi pogani? Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče.«

Lk 6,27 »Vam pa, ki poslušate, pravim: Ljubite svoje sovražnike, delajte dobro tistim, ki vas sovražijo.«

1 Tim 2,1-4 »Predvsem te torej prosim: **prosite, molite, posredujte in se zahvaljujte za vse ljudi, za kralje in za vse oblastnike**, da bomo lahko živeli v vsej pobožnosti in vsem dostojanstvu, mirno in tiho. To je namreč dobro in po volji Bogu, našemu odrešeniku, ki hoče, da bi se vsi ljudje rešili in prišli do spoznanja resnice.«

V RAZMISLEK IN POGOVOR

Kaj pomeni zame/za nas Božja beseda »prosite, molite, posredujte in se zahvaljujte za vse ljudi, za kralje in za vse oblastnike« (1 Tim 2,1)?

Pred 25-imi leti sem v Celju poslušal p. Josepha Billa, misijonarja in karizmatika iz Indije, ki je zelo jasno rekel: »Če na prometne znaku piše »STOP«, pomeni: »Stop, ustavi se!«

In če v Svetem pismu piše »vse«, pomeni VSE! Vse, brez izjeme!

On je sicer govoril o besedah sv. Pavla: »Sicer pa vemo, da njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu, namreč njim, ki so bili poklicani po njegovem načrtu.« (Rim 8,28), a to nič manj ne velja za besede, ki so

postavljene pred nas: »prosite, molite, posredujte in se zahvaljujte za vse ljudi, za kralje in za vse oblastnike« (1 Tim 2,1).

VSE JE PAČ VSE IN NIČ MANJ IN NIČ VEČ!

Torej ne sme biti iz naših molitev, iz naše ljubezni izvzet nihče!

Pred tedni sem poslušal ameriškega pravoslavnega meniha... Rekel je približno zakole: »Če si republikanec in sovražiš demokrate, te Gospod kliče, da jih vzljubiš... in če si demokrat in sovražiš republikance, ti Gospod naroča, da jih vzljubiš... Vzljubiti drugega ne pomeni strinjati se z njim ali odobravati vse, kar počne. A če drugega, celo našega sovražnika, ne ljubimo, potem se ne bomo nestrinjali z njim na pravi način. In tako ne bomo orodje v Božjih rokah, temveč ovira za Božje delovanje.«

Bog nas obvaruje tega!

Temeljni izziv našega služenja Bogu in domovini je: KAKO BITI ORODJE BOŽJE LJUBEZNI ZA VSE LJUDI, ZA VSE OBLASTNIKE? KAKO PRESEGATI DELITEV NA NAŠE IN VAŠE? KAKO GRADITI MOSTOVE IN NE ZIDOV?

MOLITEV

Gospod, naredi me za orodje svojega miru.

Kjer je sovraštvo, naj prinašam ljubezen.

Kjer je žalitev, naj prinašam odpuščanje.

Kjer je nesloga, naj prinašam edinstvo.

Kjer je dvom, naj prinašam vero.

Kjer je zmota, naj prinašam resnico.

Kjer je obup, naj prinašam upanje.

Kjer je žalost, naj prinašam veselje.

Kjer je tema, naj prinašam luč.

Učitelj, naj se ne trudim,

da bi me drugi tolažili,

ampak naj sam tolažim;

da bi me drugi razumeli,

ampak naj sam razumem;

da bi me drugi ljubili,

ampak naj sam ljubim.

Kajti ko dajemo, prejemo;

ko odpuščamo, nam je odpuščeno;

in ko umremo, vstanemo v večno življenje. Amen.

To molitev vsi pripisujejo sv. Frančišku, čeprav je nastala šele v začetku 20. stoletja. Njen avtor je najverjetneje duhovnik Esther Bouquerel (1855-1923), urednik revije La Clochette (Zvonček), kjer je bila natisnjena v decembrski številki leta 1912, na strani 285. Originalno besedilo je v francoščini.

Molitev je bila leta 1915 poslana v francoščini papežu Benediktu XV. in naslednjega leta je bila v italijanščini objavljena v L'Osservatore Romano (vatikanski dnevni časopis). Leta 1920 je francoski frančiškanski duhovnik natisnil to molitev z naslovom "Molitev za mir" na hrbet podobice sv. Frančiška, brez pripisa, kdo je avtor. Med obema svetovnima vojnama

je molitev krožila po Evropi in bila prevedena v angleščino. Prvič je bila molitev pripisana sv. Frančišku leta 1927. To je storilo francosko protestanško gibanje (Les Chevaliers du Prince de la Paix – Vitezi princa miru), ki ga je ustanovil Étienne Bach (1892-1986).¹

Sama molitev nas pripravlja na to, da bi vedno bolj postajali orodje miru v božjih rokah.

DUHOVNA SPODBUDA K DAROVANJU POPOLNIH ODPUSTKOV

V tem letu, ob 800-letnici smrti sv. Frančiška Asiškega, je papež Leon XIV. podelil možnost prejema popolnega odpustka v vseh cerkvah in kapelah, kjer delujejo Frančiškovi bratje. Popolni odpustek je pod predpisanimi pogoji (zakramentalna spoved, prejem svetega obhajila, nenavezanost na vsak greh, obisk cerkev ali kapele, kjer delujejo Frančiškovi bratje, izpoved vere in molitev po papeževem namenu (»Oče naš«, »Zdrava Marija« in »Slava Očetu...«)) možno prejeti VSAK DAN in ga darovati v zadoščenje in odpravo časnih kazni zase ali za enega/o pokojnega/no.

Spodbujam nas, da iz ljubezni do naše domovine čim večkrat darujemo popolne odpustke za tiste, ki so prevarani s strani brezbožnega komunizma (ki je nedvomno satansko orodje) in zaslepljeni s sovraštvom, med drugo svetovno vojno in po njej pobijali nedolžne Slovence in Slovenke, svoje brate in sestre.

Prepričan sem, da bo vsak, ki mu bomo s popolnim odpustkom pomagali iz očiščujočega trpljenja v vicah priti v srečo in veselje Nebes, storil vse, kar bo v njegovi moči, da bi se rane v našem narodu zacelile in bi vsi zaživel v medsebojne spoštovanju in ljubezni.

Bog živi našo domovino Slovenijo in vse njene prebivalce!

Priloga 1

»Spet je napočilo jutro prve sobote v juniju in skavti smo bili – kot vedno – pripravljene. Organizatorji iz Nove slovenske zaveze so nas ponovno prosili za pomoč in z veseljem smo se odzvali. Ker smo se lani marsičesa naučili, smo se letos bolje pripravili. Katarina in Tone sta se udeležila sestanka z organizatorji in si predhodno ogledala prizorišče. S seboj smo vzeli več vode, nekateri pa tudi prvo pomoč – za vsak primer.

A leto ni enako letu. Tokrat je bilo veliko težav, na katere smo opozarjali lani, že odpravljenih. Pot, po kateri je prišla večina udeležencev, je bila lepo urejena, brez skal in spolzkih odsekov. Tone je najbolj nevaren del označil s trakovi, da so se ljudje usmerjali po varnejših poteh. Na prizorišču je bilo reševalno vozilo, ob poti pa čista kemična stranišča. Nebo je prekrivala oblačna koprena, ki je ublažila vročino. Starejših obiskovalcev je bilo manj kot lani, skavti pa smo imeli jasno določene naloge: postavljanje klopi, usmerjanje ljudi, spremljanje duhovnikov pri obhajilu in pospravljanje klopi po koncu slovesnosti. Preostali čas smo lahko preživeli kot ostali udeleženci.

Letos se je tudi država izkazala bolj kot lani. Zdravljico je v uvodu zaigralo nekaj članov policijskega orkestra – lepo in primerno. Garda Slovenske vojske je položila venec v imenu predsednice Republike Slovenije – brez njene prisotnosti. Venec je položil tudi premier Janez Janša. Sledila sta varuhinja človekovih pravic Simona Drenik Bavdek in zagovornik načela enakosti Miha Lobnik. Oba sta poudarila pravico vsakega človeka do spoštljivega pokopa – ne pa, da je odvržen kot nevarni odpadek.

V imenu svojcev žrtev sta se poklonila dr. Matija Ogrin in dr. Helena Jaklitsch, v imenu občine Kočevje pa župan Gregor Košir. Sledili so venci strank Nova Slovenija in SDS. Obiskovalci s Hrvaške so se poklonili žrtvam s tremi svečami. Za zaključek je zazvenela še trobenta z napevom Bodi zdrava, domovina – lepo in pietetno.

Sveto mašo je vodil novomeški škof msgr. Andrej Saje. Pozdravil je zakon, ki bo omogočil dostojen pokop žrtev, in poudaril, kako pomembna je sprava. Po njegovih besedah je sprava duhovna pot očiščenja spomina, ozdravljanja ran in ponovnega odkrivanja bratstva. Pogoj zanjo je spoznanje resnice, ki osvetljuje preteklost; pravičnost vrača dostojanstvo, usmiljenje zdravi rane, mir pa odpira prihodnost.

Za glasbeni del je poskrbel oktet In Spiritu. Ubrani moški glasovi so bili izjemno primerni za to slovesnost. V te jame so bili pomorjeni in zmetani večinoma mladi fantje in moške – kot bi skozi šelestenje kočevskih gozdov zaslišali odmev njihovega petja.

Slovesni govorec je bil prof. ddr. Klemen Jaklič. Povzel je pretresljivo pričevanje 19-letnega Milana Zajca iz Velikega Gabra, ki se je iz brezna čudežno rešil in kasneje pričal. Na tovornjaku, s katerim so ga peljali na morišče, so bili sami mladi fantje, stari od 18 do 24 let. Žica se jim je zarezovala v roke, povrhu pa so jih pretepali s palicami. Z njimi je bil tudi starejši mož iz Notranjih Goric, ki jih je bodril, naj ostanejo mirni in zbrani, čeprav gredo v smrt. Povedal je, da je oče šestih nepreskrbljenih otrok, najstarejši star deset let – a zaupa, da bo Bog poskrbel zanje. Milan je preživel.

Jaklič je poudaril, da to pričevanje razkriva natančno usodo več deset tisoč vojnih ujetnikov in civilistov, umorjenih po vojni na Slovenskem. Brez takih pričevanj bi bila njihova usoda zavita v ugibanja, prikrivanja in laži. Priča tudi o načrtu slovenske »končne rešitve«: komunistična revolucija je želela odstraniti vse ovire za totalitarno prihodnost. Mučenje, nečloveško ravnanje in množične likvidacije brez sodb so najhujši zločini, kar jih pozna pravo – zločini proti človečnosti z genocidnimi prvinami. Šlo je za likvidacijo najbolj vitalnega dela prebivalstva in izključitev prihodnjih generacij. Ti umori so bili temelj prejšnje države in predpogoj za ohranitev totalitarne oblasti. Od tod izhajajo tudi privilegiji, ki nekaterim trajajo še danes, ter selektivna pravičnost, ki preganja kritike oblasti, medtem ko privilegiranih ne doseže.

Sprava ni kompromis zaradi ljubega miru. Sprava bo mogoča, ko bo slovenska družba svobodna in resnično demokratična, ko bo ponotranjila »moralno neoporečni temelj slovenske ustavnosti« do te mere, da bo zavrnitev totalitarnih nasprotij samoumevna.

Zdi se, da se kljub nasprotovanju nekaterih krogov med Slovenci prebujata človečnost – morda slutnja sprave. Že v času Boruta Pahorja se je začelo razblinjati neprebojno sovraštvo, ki je trajalo od vojne dalje. Tudi prisotnost varuhinje človekovih pravic in zagovornika načela enakosti pri Macesnovi Gorici ter njuna podpora pravici žrtev do pietetnega pokopa na ljubljanskih Žalah sta dodali pomemben kamenček k spravi. Vsak, ki je pripravljen prispevati svoj glas in se izpostaviti – čeprav je včasih težko – prispeva svoj delež k spravi, ki jo bomo, upamo, nekoč dosegli. Takrat, ko bo vseeno, kdo je bil na kateri strani; ko bo resnica jasna in sprejeta; ko se bo umoru reklo umor, žrtvi pa žrtev; ko se ne bomo več zmerjali preko trupel naših pomorjenih.«

Marija Božeglav– Vztrajna bobrovka

Priloga 2

»Izjava poslanke Gibanja Svoboda Lene Grgurevič, da je slogan “Bog, družina, domovina” fašističen, je absurdna in kaže na površno ali namerno izkrivljanje zgodovine ter ideološko pristranskost. Ta slogan ni izključno povezan s fašizmom, temveč izraža univerzalne, tradicionalne vrednote, ki so prisotne v številnih kulturah in političnih tradicijah daleč pred pojavom fašizma v 20. stoletju.

“Grozljivo je pravzaprav to, da se v zadnjem času dogajajo zelo nenavadne stvari. Že to, da nekoga imenuješ Slovenca, pa da naj bo nekaj Slovensko, naj bi bilo fašistično,” pove zgodovinar dr. Stane Granda uvodoma. Ob tem spomni na Pripoved o nabrežju Adamiča in Lundra, ko je med “septembrskimi dogodki” leta 1908 Ljubljana dobila slovensko podobo. Le dobrim poznavalcem ljubljanske preteklosti je namreč znano, da je omenjeno nabrežje posvečeno spominu na Ivana Adamiča in Rudolfa Lundra, dva slovenska mladeniča, žrtvi nemškega vojaškega nasilja, ki sta tu umrla tistega usodnega nedeljskega večera – 20. septembra 1908. “Je bil to fašizem? Ne,” opozarja zgodovinar.

V nadaljevanju se spomni tudi na napadanje slovenske narodno-zabavne glasbe s strani predstavnikov oblasti. “Zdaj pa so se spomnili gesla ‘Bog, družina, domovina’ in ga označili za fašistično. Gre pa za navadna domoljubna gesla, ki jih poznamo iz cele zgodovine. Samo vprašanje časa je še, kdaj bomo slišali, da je Naprej zastava slave fašistična himna, ker so jo peli tako domobranci kot partizani in nenazadnje, da bodo slovenski jezik razglasili za fašistoiden,” nadaljuje.

V slovenskem kontekstu je slogan močno povezan z Ivanom Cankarjem, enim najpomembnejših slovenskih pisateljev in mislecev, ki je po svojem nazoru daleč od kakršnegakoli fašizma. Cankar je v svojih delih in govorih pogosto poudarjal trojico »Mati, domovina, Bog« kot simbol globoke ljubezni do naroda in življenja. Na primer, v črtici iz zbirke Podobe iz sanj piše: “Kdor ljubi svojo domovino, jo z enim samim objemom svoje misli obseže vso; [...] v en kratek utrip srca je stisnjeno vse – mati, domovina, Bog.” Cankar je umrl leta 1918, še preden se je fašizem sploh razvil v Italiji pod Mussolinijem (1922), in njegova dela so bila pogosto cenzurirana prav pod fašističnim režimom v Italiji.

Je bil zato tudi Cankar fašist?

Označiti nekaj, kar izhaja iz Cankarja – ikone slovenske levice – za fašistično, je popolnoma absurdno in kaže na nepoznavanje lastne kulturne dediščine. Če bi to držalo, bi morali Cankarja samega označiti za fašista, kar je nesmisel, kar v objavi na X izpostavlja tudi poslanec SDS Zvone Černač: “Golobova Svobodnjakinja Lena Grgurevič je Cankarja v šoli očitno prešpricala: “Mati, Domovina, Bog”. Ali pa je slepo zagledana v šefa Goloba, katerega nono je nosil kapo s fašističnim cofom. Samo diktatorji in avtokrati se lahko norčujejo iz naroda. #DOVOLJ,” je zapisal na X.

“Družba gre v eno grozljivo smer, ki ruši vsako možnost sprave, izničuje vsa slovenska prizadevanja v zgodovini in vsa kulturna prizadevanja [...] to kaže na popolno neizobraženost, nepoznavanje zgodovine, nepoznavanje osnovnih potez slovenske preteklosti. V tem smislu je to zelo izrazito antislovensko, anticivilizacijsko, antikulturno – če hočete, anticankarstvo in antiprešernovstvo,” je bil kritičen Granda, ki je presenečen nad

dejstvom, da se v teh primerih ne oglašajo ne predsednica države Nataša Pirc Musar ali Slovenska akademija znanosti in umetnosti: "Očitno se s tem strinjajo. To pa ni ničemer podobno niti ne multikulturalnosti, ker gre za nekulturo."

"Pravzaprav gre za nek fašistični odnos do slovenstva – oni v imenu antifašizma forsirajo fašizem," zaključuje Granda.

VIR: <https://nova24tv.si/zgodovinar-granda-bog-druzina-domovina-ni-fasisticen-slogan-fasisticen-je-odnos-levice-do-slovenstva/>

Priloga 3

Ker potujemo skozi letošnji radijski misijon ob spremstvu sv. Frančiška Asiškega, se spodobi, da se na začetku ustavim pri njem. Saj vsi dobro vemo, da so svetniki samo kašipot na poti za Gospodom Jezusom, a so prav zato zelo pomembni pomočniki na naši poti.

Za sv. Frančiška pravijo, da je bil človek miru. Da je povsod, kamor je prišel, prinašal mir. Kristusov mir. Ne samo njegov pozdrav, ki v Cerkvi odmeva še danes, in ki so ga sprejeli za svojega tudi mnogi ljudje dobre volje – med drugimi tudi pokojni predsednik Janez Drnovšek, ki ga je v zadnjem obdobju svojega življenja redno uporabljal in to tudi v javnih objavah, temveč vse njegovo življenje sta izražala njegovo temeljno odločitev, da hoče biti orodje Božjega miru.

In kako lahko ubog, nebogljjen, ranjen, grešen človek postane orodje Božjega miru? Tako, da Gospod Jezus postane njegovo vse. Tako da ne živi več sebi, temveč njemu, ki je za nas umrl in vstal! (prim. 2 Kor 5,15: »Za vse pa je umrl zato, da tisti, ki živijo, ne bi živeli več zase, ampak za tistega, ki je zanj umrl in bil obujen.«) Skrivnost vseh tistih, ki v svet prinašajo Božji mir, je, da ne živijo zase, temveč za Jezusa!

To je tudi skrivnost sv. Frančiška, ki nam še po osemsto letih kaže pot korenite, brezpogojne odločitve za Jezusa. In nas vabi, naj tvegamo in izstopimo iz svoje varne navajenosti, v kateri do kolen stojimo v oceanu Božje ljubezni, in zaplavamo v milosti življenja v Svetem Duhu.

Jezus Kristus je bil Frančiškov mir. On, edini Odrešenik, je edini izvir dlobokega, resničnega, neminljivega miru.

Ef 2,14 Kajti on je naš mir, on, ki je iz obeh napravil eno, s tem da je podrl steno pregrade, to je sovraštvo.

On, naš Gospod Jezus Kristus! On je naš mir! On, ki je podrl steno pregrade, sovraštvo!

On, ki je pustil, da mu je javna grešnica s solzami umivala noge in jih brisala s svojimi lasmi. On, ki je cestinarja Mateja izbral za svojega učenca in se v njegovi hiši družil z grešniki in cestinarji. On, ki se je z ljubeznijo ozrl na višjega cestinarja Zaheja, ga poklical z drevesa in v njegovo hišo prinesel veselje odrešenja. On, ki je pri vodnjaku nagovoril Samarijanko in v njenem raztrganem srcu odprl studenec žive vode. On, ki ni obrnil glave stran od izobčenih gobavcev, temveč je v njihovih iznakaženih telesih videl lepoto Očetovih ljubljencev in jih je ozdravil.

On, ki je prestopil vse predsodke, ločitve, ograje in razpoke. On, ki je premagal strah pred drugim, drugačnim. On, ki je podrl steno pregrade, ki je sovraštvo.

On, v katerem Očka ponuja roko tudi meni in tebi.

On, ki je naš mir! Naš Gospod Jezus Kristus!

In ker smo v cerkvi posvečeni sv. Štefanu, ne morem in nočem mimo tega pogumnega pričevalca Božje ljubezni. Skupaj s sv. Frančiškom nas učita, da so celo tisti, ki nam delajo zlo in zaradi katerih trpimo oziroma v Štefanovem primeru celo umiramo, Božji ljubljene otroci ter naši bratje in sestre.

Sv. Frančišek je govoril o popolnem veselju, ko so ga njegovi ljubljene bratje brezobzirno zavrnil in zapustili njegov ideal korenitega evangeljskega življenja. Popolno veselje!

Sv. Štefan pa je molil za svoje morilce, medtem ko so ti s sovraštvom metali kamne vanj: »Gospod Jezus, ne prištevej jim tega greha!«

Uff... Močna kakor smrt je ljubezen (Vp 8,6), ki je izlita v naša srca po Svetem Duhu (Rim 5,5).

In k čemu nas vabita ta dva velika Jezusova učenca!

K ljubezni do sovražnikov! Ne v naši moči, ampak v moči Božjega Duha, ki je ljubezen. Nihče ne more ljubiti tistih, ki mu delajo zlo, v svoji lastni moči. Nihče! A vse je mogoče tistemu, ki veruje (Mr 9,23)!

S pomočjo premišljevanja sv. Fulgencija, škofa iz Ruspe, stopimo za trenutek v nebeško resničnost. Da se bodo naša srca spočila in vžgala v Božji ljubezni. Saj še kako drži beseda bl. Antona Martina Slomška: »Če hočeš druge vneti, moraš sam goreti.«

No, kaj pravi sv. Fulgencij? Takole govori o sv. Šefanu:

»Ljubezen ga je podpirala, da je zmagal surovega in podivjanega Savla. Tako je zaslužil, da ima v nebesih za tovariša tistega, ki je bil na zemlji njegov preganjalec. Ta sveta in neutrudljiva ljubezen je želela pridobiti z molitvijo vse, ki jih ni mogla spreobrniti z besedami.

Zato je zdaj Pavel srečen poleg Štefana. S Štefanom uživa Kristusovo slavo, s Štefanom se raduje, s Štefanom kraljuje. Po Štefanovi molitvi je šel Pavel tja, kamor je šel pred njim Štefan, ki so ga ubili Pavlovi kamni.

Čudovito življenje, bratje, kjer Pavla ni sram, da je ubil Štefana, kjer se Štefan veseli Pavlove družbe, kajti ljubezen se raduje v obeh. Da, Štefanova ljubezen je premagala judovsko posurovelost, Pavlova ljubezen je pokrila množico grehov. Z ljubeznijo sta oba zaslužila, da zdaj skupaj uživata nebeško kraljestvo.«

Lepo, kajne! Je to sploh možno? Seveda je! Sveti Duh vse – tudi naša prestrašena, ranjena, utrujena srca – dela novo!

Naj bom v tem drugem delu zelo konkreten! Morda bom za koga od vas celo preveč konkreten!

Tik po volitvah smo...

Ne bom govoril o tem, kako sem zadovoljen z izidi volitev. Ne bom govoril o tem kaj bi bilo, če bi bilo... ali kaj je kdo storil, pa ne bi smel, in kaj kdo ni storil, pa bi moral...

Govoril bom o tem, h čemu smo – ob zgledih sv. Frančiška in sv. Štefana – poklicani slovenski katoličani. »Le kaj bi neki rad povedal ta kvasač?« (Apd 17,18), si verjetno sedaj misli kdo od vas, ki me poslušate.

Poklicani smo vzeti zares besedo Gospoda Jezusa, ki smo jo slišali v današnjem evangeliju: »»Resnično, resnično, povem vam: Če kdo moj nauk spolni, vekomaj ne bo videl smrti« (Jn 8,51).

Spolniti Jezusov nauk, katerega vrhunec, vrhunec vse človeške zgodovine – kot pravi prof. Dejan Kos – je povzet v besedi: »Ljubite svoje sovražnike, delajte dobro tistim, ki vas sovražijo« (Lk 6,27) oziroma: »... molite za tiste, ki vas preganjajo« (Mt 5,44).

Sv. Frančišek nas – po zgledu našega Gospoda Jezusa Kristusa – vabi, se odločimo, trdno in za vselej, da bomo v vsakem človeku iskali Božjo podobo ter svoje življenje posvetili služenju sprave in dialoga.

Asiški ubožec je začel novo življenje takrat, ko je sprejel notranje vzgibe Svetega Duha za temeljno vodilo svojega življenja. Sveti Duh ga je vodil in usposabljal, da je postal to, kar občudujemo danes. Tudi v svoji Oporoki, ob kateri potujemo skozi ta radijski misijon globlje v prebodeno, usmiljeno Jezusovo Srce, je zelo jasen. Takole pravi: »Ko sem namreč bil še v greh, se mi je zdelo zelo zoprno videti gobavce. Gospod pa me je sam pripeljal

mednje in bil sem usmiljen z njimi. In ko sem se oddaljil od njih, se mi je to, kar se mi je zdelo zoprno, spremenilo v sladkost za dušo in telo. Nato sem še malo počakal in zapustil svet« (Oporoka sv. Frančiška).

Ostanimo še za trenutek pri sv. Frančišku... Leta 1219, na vrhuncu križarskih vojn, je brez orožja stopil v muslimanski vojni tabor in ne zgolj čudežno preživel, temveč tudi osvojil srce egiptovskega sultana. Da bi bolje razumeli, kako izreden Božji poseg je bil to, naj navedem zgolj nekaj okoliščin (kot so bile zapisane na katoliškem portalu Aleteia): »Sredi križarskih vojn je egiptovski sultan Malek al-Kamil (Saladinov nečak) oznanil, da bo vsakdo, ki mu bo prinesel glavo kristjana, nagrajen z bizantinskim zlatnikom. Spopadi so bili kruti in sultan je želel spor dokončno zaključiti. Do avgusta 1219 so njegove čete uspele ubraniti trdnjavo Damietta ob vhodu v Nilovo delto, v spopadih pa je življenje izgubilo okoli 5.000 križarjev...«

In Frančišek je kar šel... bosonog in golih rok... Oborožen samo z vero v Gospoda Jezusa in odločen, da tudi tistim na drugi strani oznani Kristusov mir.

Srečanje je opisal sv. Bonaventura: "Sultan ju je vprašal, kdo ju je poslal in zakaj ter s kakšno pristojnostjo in kako sta sploh prišla do Egipta; toda Frančišek je odvrnil, da ju je poslal Bog, ne človek, da bi njemu in njegovim podanikom pokazala pot do odrešenja in oznanila resnico evangeljskega sporočila. Ko je sultan videl njegovo navdušenje in pogum, mu je z veseljem prisluhnil in ga povabil, naj ostane pri njem."

Vse je mogoče tistemu, ki veruje! Veruješ?

Verujem, Gospod, pomagaj moji neveri!

Bratje in sestre, poklicani smo slediti sv. Frančišku, sv. Štefanu in mnogim drugim, ki so Jezusa postavili v središče svojega življenja, in se mu dali na razpolago kot orodje miru.

Kot graditelji mostov in ne zidov! Ker je to Kristusov način...

Ob sklepu bi se rad spomnil Ivana Pavčiča, bizovškega organista, župljana naše štepanjske župnije, ki je tako kot mnogi drugi slovenski mučenke in mučenci umrl zaradi zvestobe Jezusu in Cerkvi. Umrjen je bil, ker je pogumno opozarjal na nevarnosti komunizma. Eden izmed njegovih krvnikov je iskreno priznal: »Odstraniti smo ga morali, ker nam je bil nevaren. Vso mladino bi potegnil za seboj.« Na njegovo priprošnjo ne nehajmo moliti za vse prebivalce Slovenije. Posebej molimo za tiste, ki so in ki delajo zlo, in za pokojne krvnike nedolžnih darujmo odpustke, ki jih v tem letu vsak dan lahko prejmemo v cerkvah, kjer delujemo manjši bratje sv. Frančiška. Naj bomo zanje podaljšana roka nebeškega Očeta, ki hoče, da bi se vsi ljudje rešili in prišli do spoznanje resnice (1 Tim 2,4).

OČKA, VSE TI JE MOGOČE. NA PRIPROŠNJO MARIJE POMAGAJ IN SLOVENSKIH MUČENCEV SE USMILI VSEH PREBIVALCEV SLOVENIJE.

(nagovor br. Jara Kneževiča v sklopu radijskega misijona na Radiu Ognjišče - >Štepanja vas, 26. 3. 2026)